

ПОСЛАННЯ ПРЕЗИДЕНТСТВА
СХІДНОЄВРОПЕЙСЬКОЇ ТЕРИТОРІЇ

Чи ти любиш Мене?

Наведені далі слова, якими обмінялися Христос і апостол Петро, ясно вказують, що наше бажання ділитися євангелією з іншими є прямим відображенням глибини нашої любові до Спасителя: “Симоне, сину Йонин,—чи ти любиш Мене більше цих?”—“Так, Господи, відаєш Ти, що кохаю Тебе!”—“Паси ягнята Мої!” (Іван 21:15–17).

Ось запитання, яке Христос сьогодні ставить особисто нам: “Чи ТИ любиш Мене достатньо, щоб запросити інших дізнатися про Мене?” Будь ласка, дайте самі собі відповідь на це запитання. Визначте, чи ваша любов до Бога й ваших ближніх достатньо міцна, щоб запросити їх іти за Христом.

Пророк Джозеф Сміт навчав: “[Людина], яка сповнена любові до Бога, не задовольняється благословеннями тільки для своєї сім’ї, але думає про всіх людей у світі, прагне благословити весь людський рід” (Joseph Smith, НС, Vol. 4, pg. 227). Коли ми приєдналися до Церкви, то пообіцяли, що бажаємо “узяти на себе ім’я Ісуса Христа” і маємо рішучість “служити Йому до кінця” (УЗ 20:37). Зробивши так, ми пообіцяли, що наше світло “нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла, та прославляли Отця вашого, що на небі” (Матв. 5:15–16). Отже ми обіцяємо НЕ ховати нашу віру і наше членство в Церкві під чимось, а ставити її на свічник! Господь промовляє також

до нас, коли каже Оліверу Каудері “продовжувати нести [Його] ім’я до світу... І він не повинен вважати, що може сказати достатньо в [Його] справі. ... І в усі часи, і в усіх місцях він повинен відкривати свої вуста і проголошувати [Його] євангелію, нібито голосом сурми, удень і вночі” (УЗ 24:10–12).

Президент Езра Тефт Бенсон навчав: “Ми всі беремо на себе цю велику відповідальність. Ми не можемо уникнути її. Нехай жодний чоловік, жодна жінка не вважає, що те, де ми живемо, або наше соціальне становище, або наша професія, або наш статус звільняє нас від цієї відповідальності. Членство в Господній Церкві—це дар і благословення, які Господь дав нам у смертному житті, і Він очікує, що

ми будемо ділитися цим благословенням з тими, хто його не має” (President Ezra Taft Benson, April 1985 GC).

Наша готовність ділитися євангелією, що виявляється у запрошенні інших прийти у Церкву, читати Книгу Мормона, відвідати домашній сімейний вечір або зустрітися з місіонерами, є так само виявом нашої любові до Спасителя, як нашої любові до свого ближнього. Старійшина Рассел М. Баллард навчав: “Вам не обов’язково бути видатною людиною чи красномовним, переконливим учителем. Якщо у вас є незмінна любов і надія, Господь пообіцяв ... що “вас не буде збентежено перед людьми; [і] вам буде дано ... в той самий момент, що сказати” (старійшина Рассел М.

Президент Йорг Клебінгат,
перший радник у президентстві
Східноєвропейської території.

Баллард, Генеральна конференція, жовт. 2013).

Давайте ж замінімо наші страхи любов'ю й молитвою про сміливість, щоб запрошувати інших до дії. Покладаючи свою віру на Ісуса Христа, **давайте розвивати звичку постійно запрошувати інших природним і дружним способом дізнаватися більше про відновлену євангелію Ісуса Христа.**

Коли це можливо, давайте носити з собою брошури, запрошення або навіть примірники *Ліягони* чи Книги Мормона. У своїх ранкових молитвах давайте з вірою просити Небесного Батька, щоб Він направив нас до того, хто може прийняти запрошення діяти. І давайте завжди пам'ятати: оскільки люди мають свободу вибору, ми не можемо “зробити” інших зацікавленими в євангелії або мати бажання охреститися. Але ми можемо запросити всіх розпочати подорож відкриттів. Нехай кожний з нас визначить природні й дружні способи, щоб запрошувати інших дізнатися про відновлену євангелію Ісуса Христа. **Ми маємо успіх, коли запрошуємо!**

Прислухаймося всі до слів Президента Томаса С. Монсона: “Тож будьмо сміливими й підготовленими відстоювати те, у що ми віримо; і якщо ми повинні робити це наодинці, робімо це сміливо, зміцнені знанням про те, що в дійсності ми ніколи не самотні, якщо стоїмо разом з Небесним Батьком” (Президент Томас С. Монсон, Генеральна конференція, жовт. 2011).

Живіть і дійте так, щоб ті, хто не знають Його, захотіли б знати Його, бо вони знають вас! ■

Президент Джеймс А. Торонто зі своєю дружиною.

Нові покликання

Джеймс А. Торонто і Дайєн Дж. Торонто, батьки двох дітей, члени 6-го приходу Плезент-В'ю, кіл Східний Шерон, Прово, шт. Юта, США, покликані очолити Центральну Євразійську місію. Президент Торонто у минулому служив у таких покликаннях: президент Італійської Катанійської місії, радник у президентстві місії, президент колу, єпископ, член вищої ради, президент філії, президент Товариства молодих чоловіків філії і місіонер в Італійській місії. Професор кафедри арабської та ісламської культури в Університеті Бригама Янга. Народився в Індію, шт. Каліфорнія, США, у сім'ї Роберта Фелта Торонто і Клари Роджерс Торонто. Сестра Торонто служила разом зі своїм чоловіком в Італійській Катанійській місії. Вона також у минулому служила в таких покликаннях: президент Товариства молодих жінок приходу і філії, радник у президентствах Товариства допомоги та Початкового товариства приходів, учитель семінарії. Народилась у Берлі, шт. Айдахо, США. ■

МІСЦЕВІ НОВИНИ

Навчання з сімейної історії пройшло в Донецьку

Яна Франчекайте, філія Донецького округу

27 червня відбувся захід, присвячений сімейній історії. Він був особливо духовним і історично значущим одночасно, тому що проводився уперше за минулі півтора року. Захід проводився для однієї з груп приходу Донецького округу. Серед тих, хто зібрався того вечора в домі сім'ї Галич, були переважно сестри, для яких духовне керівництво голови сім'ї, а також керівника цієї групи було великим благословенням.

Захід відкрився виконанням гімну, потім прозвучали молитва й духовна думка. Сестра Віра Дроздова поділилася свідченням про свою недавню поїздку в храм у цей нелегкий для членів філії час. Згадуючи про труднощі поїздки, вона говорила про чудеса і про те, що з Господом все стає можливим.

Навчання з сімейної історії провела Ольга Бокарева, яка впродовж багатьох років служила директором центру сімейної історії у своїй рідній філії. Вона розказала присутнім про те, як користуватися їхньою сторінкою на сайті сімейної історії, де бажані можуть створити своє генеалогічне дерево, там же можна розмістити і свої сімейні фотографії. Крім того, сестри дізнавалися, як користуватися доступними архівами.

Присутні на навчанні

Пригощення на столі гостинного дому об'єднало всіх за розмовою і

про мирське, і про духовне. Члени маленької групи склали плани

на майбутнє й думали про те, як вони можуть служити на благо Царства Божого в цій частині Його виноградника.

Радісно те, що учасники цього заходу навчилися багато чого корисного. Плодів навчання не довелося довго чекати—сестри вже змогли знайти в архівах багато своїх родичів і справа збереження сімейної історії просунулася далі. ■

ГОЛОСИ МІСЦЕВИХ СВЯТИХ ОСТАННІХ ДНІВ

Церква в Ужгороді

Старійшина Мезенцев, Львівська Українська місія: В Ужгороді у нас немає поки що філії, членів Церкви небагато. Коли ми збираємося разом, наприклад, для вивчення євангелії або на пікнік, ми можемо відчувати тепло й любов. Ми бачимо, як Господня робота просувається на цій землі, у нас в місті. Ми бачимо маленькі чудеса, які є частиною Його великого задуму.

Людмила Жменяк: На початку 2014 р., їдучи в автобусі, я помітила місіонерок, одна з яких тримала в руці Книгу Мормона. Мені захотілось дізнатись, що то була за книга. Ми познайомились. Дівчата виявились милими, відкритими, й наша бесіда була цікавою для мене. Потім були ще зустрічі й бесіди про Бога, про євангелію, про життя. Я відчувала, що це вчення викликає в мене хороші почуття—спокій, радість, необхідні

духовні знання та краще розуміння Бога і Його Сина Ісуса Христа.

Наприкінці листопада 2014 р. я охристілась і була рада, що прийняла це рішення. Я відчуваю своє духовне зростання і, головне, що я на вірному шляху. Мені подобається спілкуватися з братами і сестрами, співати з ними гімни. Ми завжди стараємося підтримувати й зміцнювати одне одного. Я почуваю себе в церкві, як у своїй сім'ї.

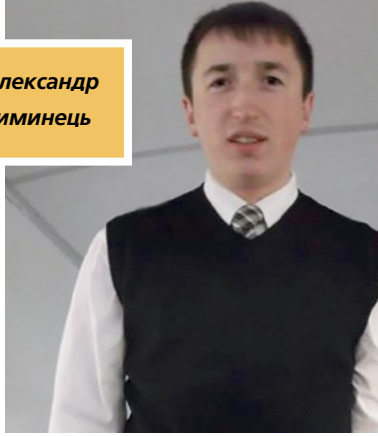

Людмила Жменяк

Олександр Химинець: Знайомство нашої сім'ї з Церквою Ісуса Христа Святих Останніх Днів розпочалося завдяки моїй сестрі Тетяні. У кінці 2012 р. в магазин, де вона працювала, приходили місіонери, щоб поговорити про євангелію та Ісуса Христа. А сестра розказала їм про мене, про те, що кілька років тому я ходив до іншої церкви, про те, що я цікавився Богом і прагнув знайти Його. Вона також розповіла їм про мій негативний досвід, яким я поділився з нею. А досвід цей полягав у тому, що я дізнався, як люди перетворюють віру в бізнес, що їхня любов показна, як в театрі, а не відображає справжніх почуттів. Місіонери виявили бажання зустрітись зі мною і залишили свою візитну картку. Цю передану мені візитку я викинув, але моя мудра сестра підняла її й поставила на видне місце.

На той час у мене на роботі були фінансові проблеми. Мені вкрай була потрібна допомога, і я вирішив звернутися до Бога. Я пішов у парк,

Олександр
Химинець

щоб мені ніхто не заважав, і щиро звернувся до Нього у молитві. Я попросив Його, якщо Він є, допомогти мені і якось проявити Себе, щоб я міг набути віри й довіритися Йому.

Повернувшись додому, я сказав мамі, що мені потрібна певна сума грошей (велика як для нас). На мій подив, вона нічого не сказала, а просто дала мені її. Невдовзі я зміг позбутися всіх своїх труднощів. Я був під сильним враженням від того, що сталося, тому що побачив у цьому руку Бога. Я був вдячним Йому й відчував, що Він поряд і що Він чує мене. Я згадав про візитку і після недовгого вагання подзвонив місіонерам.

Невдовзі ми зустрілися. Усе було незвичайним, але кілька місцевих членів Церкви і місіонери були привітні зі мною і в мене виникло враження, що всі ми—одна сім'я. Ми подружилися. Почалося навчання евангелії, я почав молитися й читати Священні Писання. Спочатку було багато незрозумілого, але я прагнув дізнатися, чи істинним є це вчення, чи істинною є Книга Мормона.

Невдовзі я прийняв рішення охреститися, і до хрищення залишалося ще майже два тижні, як одного разу, після першої години богослужіння, я вийшов у коридор з думками про почуті свідчення і твердження інших людей про істинність Церкви і про нашого Спасителя. Я розмірковував над ними і подумки висловив бажання, що хочу мати таку саму впевненість, яку мають інші про те, що це Його Церква. І Бог неначе допоміг мені в думці повернутися в минуле, згадати минулі події й порівняти відчуття.

Він неначе спитав мене: “Що ти відчував в іншому місці і що ти відчуваєш тут? Що тобі тут подобається?” Я відповів собі, що тут я відчуваю справжню любов. Однак у мене все ще залишалося багато запитань. І головне серед них: “Чи це справді Твоя Церква?” Він неначе чекав на це запитання і дав відповідь. Я відчув цю відповідь. Я сповнився Його Духом і усвідомленням того, що істина там, де любов. Я неначе відчув Його присутність. У цю мить всі питання й сумніви перестали мене тривожити. Я отримав своє свідчення, воно було твердим і чітким. Я отримав духовне знання, яке навряд чи комусь вдасться змінити. Це було неначе запечатано Ним у моєму серці й розумі.

Мені здається, що пройшовши певний шлях, я розумію тих, хто поки не зовсім розуміє нашого Небесного Батька. Ми можемо про них молитися, і ми можемо їм свідчити.

25 травня 2013 р. я був охрищений разом з мамою та моїми двома братами. Усього в нашій сім'ї 5 братів і 3 сестри. Тепер я знаю, що завдяки евангелії ми стаємо дружнішими й кращими, я знаю, що чим більше ми стараємося й діємо, щоб пізнати Бога, тим більше ми починаємо розуміти Його, тим більше починаємо відчувати Його Дух і Його турботу. ■

ЯК Я ДІЗНАВСЯ

Сумніви й вибір

Старійшина Лаурис Сапожніковс,
Балтійська місія, Латвія, Рига

Коли мені було 17 років, я навчався в технікумі в Ризі. Якось, повертаючись додому після занять, я зустрівся з місіонерами. Одним з них був старійшина Енджел (“angel” у перекладі на українську мову означає “ангел”). Він запропонував зустрітися, щоб поговорити про евангелію Ісуса Христа, але мені не хотілося знову зустрічатися з незнайомими людьми і я відмовився.

Тижнів через два я зустрівся з іншими місіонерами. На той час у мене вже виникло бажання більше дізнатися про Бога, і я погодився зустрітися з ними. Вони провели зі мною кілька уроків, я відвідав домашній сімейний вечір, і місіонери навіть допомогли мені виконати домашнє завдання з англійської мови! На одному з уроків вони запитали, чи готовий я охреститися. Я задумався й сказав, що мені потрібно порадитися з мамою, бо на той час мені ще не виповнилося 18 років. Але мама запевнила мене, що це—не Божа церква. Злякавшись, я відповів місіонерам: “Ні”. Вони продовжували телефонувати, але я ввічливо відмовлявся від зустрічей.

Через кілька тижнів після того дня у мене з'явилися перші симптоми псоріазу—захворювання шкіри. Я почав лікування, але воно було неефективним. Прошло три роки. Захворювання поширилося по всьому тілу. Я почав вивчати інформацію про нього в Інтернеті та інших джерелах; там було сказано, що

ця хвороба невиліковна, тож я буду потерпати від неї до кінця життя. Тоді я прийшов до висновку, що моє життя зруйноване. Через псоріаз я не зможу знайти собі дружину й хорошу роботу, люди завжди будуть сторонитися мене через мій вигляд. І хоч ця хвороба не заразна, мій вигляд все одно буде відштовхувати людей.

Добре пам'ятаю, як одного разу, коли у мене була депресія, мій погляд зупинився на Книзі Мормона, залишеній мені місіонерами. Я згадав їхню розповідь про неї, про те, як вони навчали мене читати її й молитися. Я знав, що не існує вищої сили за сиду Бога, тому взяв цю книгу і сказав, звертаючись до Нього: "Якщо вона істинна і якщо Ти чуєш мене, дай мені, будь ласка, знати про це і допоможи зцілитися". Я поставив собі мету: читати по одному розділу в день і кожний день молитися перед читанням.

Старійшина Сапожніковс.

Вивчення Книги Мормона захоплювало мене з кожним днем все більше й більше, але самим вражаючим було те, що моя хвороба почала зникати! Одного разу під час читання 34-го розділу книги Алми я відчув таку глибоку любов, яку не відчував ніколи у своєму житті. Я зрозумів, що це почуття йде від Бога. Читаючи Книгу Мормона, я набував нових знань. Мені хотілося бути схожим на Алму і на всіх тих святих, про яких написано в цій книзі.

Одного разу, подивившись по телевізору передачу про Бога, я подумав, що тепер я готовий охриститися, бо в мене є свідчення про Книгу Мормона. Не пройшло й хвилини, як задзвонив телефон. Це був старійшина Брабазон, який запитав, чи не хочу я знову зустрітися з ними. Я був вражений і відповів: "Так!" Наша зустріч була запланована через два дні, але вже наступного дня я зателефонував їм і попросив зустрітися зі мною. Вони спочатку подумали, що я жартую, адже довгий час я уникав зустрічей з ними. Через три тижні мене охристили!

Після хрищення у мене були труднощі й різноманітні випробування, але, виконуючи те просте, що нас просить робити Бог, я дізнався, що можу отримати відповіді на будь-які свої запитання, і невдовзі всі мої сумніви зникли. Я став краще розуміти евангелію Ісуса Христа, відкрив величезні духовні скарби в Книзі Мормона. Усе це змінило моє уявлення про світ, і завдяки Духу я дуже змінився й сам.

Тепер я служу на місії, і в мене більше немає сумнівів стосовно істинності цієї Церкви і стосовно

того, що Бог, наш Небесний Батько, живий і що Ісус є Христос. Я молився і постився, щоб знати це, і діяв за відповідями, які отримував. Я старанно вивчав Книгу Мормона, і я знаю, що жодна людина не змогла б написати таку книгу без допомоги сили Божої. Я знаю, що Джозеф Сміт був пророком. Він був праведною людиною зі своїми слабкостями, і за своє недовге життя він зробив дуже багато хорошого, чинячи праведні справи до останнього подиху. ■

Наш шлях до Бога

Олена Синенко, філія
Донецького округу

Мі з чоловіком з дитинства вірили, що Бог існує. У моїй сім'ї віруючою була прабабуся. Їй було багато років, але я її пам'ятаю. Ніхто ніколи не розповідав мені про Бога, про те, де Він і як Він виглядає. Але я точно знала, що Він є. Коли я говорила своїм одноліткам про Бога, вони сміялися з мене; я старалася переконати їх, але вони не вірили. Мого чоловіка від народження навчали віри в Бога і мама, і бабуся. У нас залишилася стара Біблія зі старослов'янським шрифтом та позначками, які робила бабуся, вивчаючи Писання.

Це велике благословення—мати сім'ю і трьох дітей. Яюсь в далекому 1997 році, на початку травня, о 3-й годині дня, ми чомусь пішли за продуктами. Ніколи раніше в такий час доби ми не ходили за покупками. А тут чомусь пішли. Ми йшли, тримаючи одне одного

Олена і Олександр Синенко

за руки, і побачили попереду молодих чоловіків у білих сорочках та краватках. І відразу ж згадали, як старша донька розказувала, що в них у школі відсутнього вчителя англійської мови замінюють американці, і вони носять білі сорочки і краватки. У ті роки наші чоловіки надягали білі сорочки лише в особливих випадках: на весілля, свята і якісь ділові зустрічі. Тому-то зовнішній вигляд цих молодих чоловіків привертав увагу.

Наблизившись до них, ми побачили, що вони розмовляють з перехожими. Але як тільки ми порівняли з ними, один з них залишив свого співрозмовника і дуже швидко опинився поряд з нами. Після привітання він відразу ж

поставив запитання: “Ви знаєте, Хто Такий Ісус Христос?” Я, усміхнувшись, сказала: “Так, звичайно”.— “А можна з вами поговорити про Нього?”— “Ні. Про Нього не варто розмовляти на вулиці”. У цей момент підійшов другий місіонер і почув мої останні слова. З їхнього вигляду я зрозуміла, що вони засмутились. Я сказала: “Приходьте до нас додому! І ми поговоримо про Нього”. У відповідь їхні обличчя засіяли. Вони записали нашу адресу і представилися: старійшина Кола і старійшина Беджамін.

Пізніше, коли ми слухали наступну бесіду і були вже за півкроку до хрищення, старійшини розповіли нам те, про що ми не здогадувались. Виявляється, уже кілька місяців у них не було слухачів. Усі їхні зусилля знайти когось розсипалися, як розбита кришталева ваза. Після довгих молитов і постів вони вирішили прочитати Книгу Мормона якомога швидше, щоб отримати натхнення й духовну підтримку. Вони впродовж доби не виходили з дому, не витрачали час на їжу—тільки молилися й читали Священні Писання. Дійшовши до останніх сторінок цієї чудової Книги Мормона, вони відчували, що їм слід зробити і куди піти. Так вони опинилися в тому місці, де зустріли нас, а ми, за спонуканням Духа, пішли на зустріч з ними.

11 серпня 1997 року мій чоловік, наша старша дочка і я увійшли у води хрищення. Це був дивовижний час, коли мені здавалося, що я лечу в повітрі від щастя й усвідомлення того, що вибрала правильний шлях, який веде до Бога. ■

Він привертає наші серця

Антон Н., Київська Українська місія, Центральна філія, м. Харків

Останні два вірші у Старому Завіті звучать так: “Ось Я пошлю вам пророка Ілаю, перше ніж день Господній настане, великий і страшний. І приверне він серце батьків до синів, і серце синівське до їхніх батьків, щоб Я не прийшов, і не вразив цей Край прокляттям!” (Малахія 4:5–6). Зовсім недавно один захід допоміг привернутися й моему серцю.

У лютому цього року в нашому окрузі почала працювати програма з індексування для молоді віком від 12 до 30 років. Учасникам пропонувалося до 1 липня опрацювати 2500 імен, і ті, хто впорається з таким завданням, отримували можливість безкоштовно з'їздити в храм для служіння в ньому.

Мені подобається служити в храмі, до того ж мені стало цікаво,

Антон Н.

чи зможу я впоратися з таким доволі складним завданням. Трудність цього завдання для мене полягала в тому, що мені важко було розбирати почерк людини, яка вела записи в книгах. Крім того, мені хотілося більше дізнатися про людей, які жили багато років тому. До цього я зупинявся на півдорозі й не досягав поставлених цілей, але цього разу в мене все вийшло, і я дуже цьому радий.

Я знаю, що коли ми робимо те, про що просить наш Небесний Батько, ми можемо розраховувати на Його допомогу. Я був одним з десятих, хто отримав можливість відвідати храм. Поїздка була яскравою й незабутньою. Зараз я продовжую займатися індексацією. Мені це подобається і навіть вже стало для мене звичкою. Я знаю, що роблячи це, я беру участь в роботі Бога зі спасіння душ людських. ■

ДОСВІД МОЄЇ МІСІЇ

Не бійтеся—ідіть служити Господу!

Анна Банджа, Київська Українська місія, Іллічевська філія

У мене ніколи не було бажання служити на місії. Отримавши досвід місіонерського служіння на міні-місії, я зрозуміла, що місія—це надто складна для мене справа і в мої плани вона не може вписатися. Але через два роки, під час зборів членів Церкви Одеського округу, на яких виступали перший радник у президентстві Східноєвропейської території старійшина Беннетт і президент Київської Української місії президент Клебінгат, я отримала одкровення про те, що мені невідкладно треба йти служити на місії. Спочатку я не могла повірити в те, що відбулося, і вибігла із зали, щоб звернутися до Господа у молитві й сказати Йому: “Я не готова, це не для мене, у мене зовсім інші плани”. Однак Його відповідь була чіткою та ясною—мені треба йти на місію. У кожного з нас є свобода вибору. “Люди вільні, коли вони в плоті. ... І вони вільні вибрати...” (2 Нефій 2:27). Рядки цього вірша не йшли мені з голови доти, доки я не відправила документи на місію.

Уже через чотири місяці я прибула в Центр підготовки місіонерів в Іспанії. Там мені зустрілися російськомовні люди, яким я змогла подарувати Книгу Мормона. До речі, вони були з Російської Самарської місії, а саме туди я мала відправитися через тиждень. День за днем, поступово, мені відкривалося, чому я тут, на місії, а чудесам не було кінця.

СТАРАЄМОСЯ БУТИ СХОЖИМИ НА ІСУСА

Ми повинні бути такими, як Він, у всьому

Даніела Б., Київський Український кіл, Борщагівський приход

Мені 9 років. Одного разу в наш клас прийшла новенька дівчинка. Вона була скромною й сором'язливою. З нею ніхто не хотів дружити. Наступного дня я помітила, що вона нудьгує. Я підійшла до неї й запитала, як її звати. Ми розговорилися і скоро стали подружками. А через тиждень і всі наші однокласники теж з нею подружилися. Я була рада, що вона знайшла так багато нових друзів.

Ми, члени Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів, повинні допомагати іншим людям, бо ми стараємося бути схожими на Ісуса Христа, адже при хрищенні ми взяли на себе Його ім'я. Не завжди це легко, але коли я стараюсь чинити так, як чинив би Христос, це приносить радість і щастя в моє життя і в життя тих людей, які мене оточують. ■

Даніела Б.

Сестра
Банджа

Коли мені довелося залишити Російську Самарську місію, я вже зрозуміла, що таке взагалі любити людей, забувати про себе у служінні і мислити інакше, думаючи про інших більше, ніж про себе. Я служила в 4-х місіях, 8-ми районах і з 16-ма напарницями. Кожне з цих місць мені дороге й незабутнє. Кожна з моїх напарниць стала мені подругою.

До того як я зробила свій вибір, багато що здавалося мені незбагненим. Але я вдячна Господу за можливість бути надійним зряд-дям в Його руках. Він виконав Свою роботу, а мені ці півтора роки дали можливість змінити своє розуміння місіонерської роботи та по-іншому подивитися на людей навколо.

Моя місія була складною, але такою чудовою! Я зустріла тих, кого люблю всім серцем. Вона навчила мене багато чому. В останній вечір перед закінченням місії я, ставши на коліна у вечірній молитві, сказала Господу: “Дякую за все, що відбулося в моєму житті за цей час!” А ще я попросила Його дозволити мені бути місіонеркою все моє життя. І можливості для цього не забарилися. Відразу ж після мого повернення з місії дехто з моїх знайомих захотів дізнатися більше про євангелію.

На завершення я хотіла б сказати всім: “Не соромтеся проповідувати євангелію! Подолайте в собі цю не-сміливість, як це, наприклад, вдалося зробити мені з допомогою Небесного Батька”. Ми не можемо бачити всієї картини нашого життя, але Бог знає все, і нам краще йти за Ним. ■

Викупительна сила

Григор Галдантс, Єреванський Вірменський кіл

Протягом всього мого служіння на місії я прагнув рухатися вперед, робити щось важливе і значуще. Але кожного разу, коли я робив наступну спробу, я зазнавав невдачі й відчував, що стаю слабшим. Я відчував втішення від Господа після кожного падіння й отримував сили піднятися, але прогресу не було. Змінювалися місця мого служіння, змінювалися напарники, але кожного дня, кожного тижня, кожного місяця те ж саме відбувалося знову й знову. Я відчував, що любов Господа піднімає мене, та не міг зрозуміти, чому Господь не допомагає мені рухатися вперед. Я відчував біль в душі, не-наче від фізичного падіння.

Щоранку я вивчав Священні Писання, і одного разу, роздумуючи над словами Якова: “Воскресіння повинно обов’язково прийти до людини з причини падіння” (2 Нефій 9:6), я запитав себе: “Чому я падаю так часто, і щоразу Господь допомагає мені піднятися?” А потім прийшло розуміння викупительної сили Ісуса Христа у всій її повноті: мені було необхідно падати. Саме цей досвід дозволив мені відчутти викупительну силу Спасителя. Завдяки великій кількості невдач я прийшов до розуміння більшої сили. Мені було важко проходити через все це, але тепер я щасливий, тому що в мене є свідчення: усе було зроблено за мудрістю Того, Хто знає все суще. Я знаю, що Спокута Ісуса Христа не тільки спокутає нас від Падіння Адама для вічного життя, але також

викупляє нас щоразу, коли ми падаємо, незалежно від того, відбулося це з нашої волі чи ні. Як Адам повернувся у присутність Вічного Батька, де він перебував до свого Падіння, так і нам буде повернено все те, що ми втратили в результаті особистого падіння: або в цьому житті, або в наступному.

Цілі Бога—праведні, а Його любов до нас—вічна. Він турбується про нас, а спасіння для нас заробив Його найвірніший Син. І, нарешті, я також зрозумів, чому я не міг добитися успіху. Причина була в тому, що я намагався рухатися вперед самотужки, а в мене це не виходило. Як місіонер, я виконував роботу Господа, але Господь навчив мене, що я не можу добитися успіхів без Нього, бо Він—лоза, що приносить плід (див. Іван 15:4–5). Успіх приходить, коли ми залишаємося з Ним. Ось таке свідчення я отримав на місії. ■

Старійшина
Галдантс